

Løbet af to Aar skulde være præsteret et saadant Beviis. Det er af den Slags Ting, med Hensyn til hvilke man maa sige, at der maa dog lang Tid til at see, om der danner sig en faststaaende Praxis, førend man gaaer ind paa at gjøre Forandringer deri. Det er nu imidlertid tilmed givet, at her netop er Tale om et Punkt, hvori man selv ved Lovens Givelse har anerkjendt, at Sagen skulde gjøres vanffelig og altsaa er det tydeligt, at det ikke, fordi det mulig, har vist sig, at det var vanffeligt hos Indenrigsministeren at opnaae noget Saadant, kan sige, at Ministeren paa dette Punkt har stillet sig i Strid mod Loven, ja, selv om Indenrigsministeren havde nægtet ethvert Andragende, kunde man kun sige, at dette var tvivlsomt, thi der er endnu kun gaaet to Aar, og man maatte derfor maaskee alligevel sige: Herregud! vi have maattet vente paa saa mange Ting i to Aar, og det naagtet det var Ting, som vi troede laae overordentlig nær, og selv uden at det i Forveien var sagt, at det var Ting, der vare meget vanffelige at naae. Her er imidlertid Tilfældet et andet, thi hørte jeg ikke feil, oplyste den ærede Minister, at der er bevilget 4 af 25 Andragender. Det forekommer mig, at det allerede er ikke saa lidt, og under alle Omstændigheder er det fuldstændig nok til, at man kan sige, at den ærede Minister ikke har sat sig paa det Standpunkt, at han vil forhindre enhver Afskillelse. Saaledes troer jeg, at vi vilde komme ind paa en fuldstændig urigtig Vej, hvis vi vedtoges Forslaget. Skulde man gaae ind paa at undersøge, om der ikke gives Tilfælde, der kunde indehelde Opfordring til at sige, at det ikke har været rigtigt, at den ærede Minister har nægtet den og den Afskillelse, saa siger jeg, at det er et Gebeet, paa hvilket vi maae have en Følelse af, at vi fornuftigvis ikke kunne bevæge os og ikke kunne dømme. Det kan ikke hjælpe, at En anfører saa mange Tilfælde og en Anden saa mange Tilfælde; thi hvert Tilfælde bestaaer af mange Enkeltheder, og det er ikke let at faae en klar Indsigt deri; der maa yderligere Oplysninger til, og en virkelig sand Forestilling kan man vanffelig faae derom. Jeg mener derfor, at Resultatet foreligger saaledes, at der til Mini-

steriet har været indgivet et vist Antal Andragender f. Ex. 25. Indenrigsministeren har gennemgaaet dem, og har i de 21 ialfald ikke fundet tilstrækkelig Grund til at gaae ind paa dem. Vi maae da sige, at deri har han gjort Ret og vel, thi dersom han har fundet, hvad der blev sagt af den ærede Ordfører under Forhandlingerne om Communalloven, at der kunde være særlige Forhold, som gjorde, at man ikke kunde finde en Afskillelse ønskelig, maae vi gaae ud fra, at han virkelig har fundet saadanne. I de andre 4 Tilfælde har han derimod givet sit Samtykke. Derfor siger jeg, at som Sagen nu foreligger, forekommer det mig ikke, at Thinget ret passende kan vedkjende sig den Forestilling, at der nu skulde være Anledning til ved en Lov at forandre den omhandlede Bestemmelse, saaledes at der blev fassjat en Afvigelse fra, hvad der ikke blot ved Ordene, men ogsaa ved den forudgaaende Forhandling viste sig at være Meningen med den første Paragraph i Landcommunalloven om et vigtigt og væsentligt Punkt, naar der ikke til Fordeel derfor tale andre Oplysninger end de, som nu her ere tilstede.

J. A. Hansen: Det ærede Medlem, som nu fatte sig, vil indrømme mig, at man kan komme til at see denne Sag som enhver anden, om hvilken man har forskjellige Meninger, fra forskjellige Sider. Det ærede Medlem kunde meget godt indsee det Vanffelige i, at denne Afskillelse af Sognene høist sjældent skulde finde Sted, og han meente, at det ikke vilde være nogen Overtrædelse af Loven, om Ministeren havde nægtet den i ethvert enkelt Tilfælde; men dette betegner bedst hans og min forskjellige Stilling. Jeg har ikke sagt, at det var en blot formel Bestemmelse, der findes i § 1, men jeg har tilføiet „næsten“ eller „henimod“; jeg huffer ikke notagtig Udtrykket, men det var Meningen. Jeg har sagt, at det dengang var Meningen, at det skulde være vanffeligt at faae Afskillelsen bevilget, og der staaer jo, at Ministerens Samtykke fordres; det kan Ingen nægte, men derom maae Alle være fuldkommen enige. Spørgsmaalet er nu imidlertid, om Erfaringen ikke i de to Aar maatte have vist, at Ministerens